

Dziennik ustaw państwa

dla

królestw i krajów w Radzie państwa reprezentowanych.

Część III. — Wydana i rozesłana dnia 12. stycznia 1911.

Treść: *M* 5. Rozporządzenie celem wykonania ustawy z dnia 24. grudnia 1910 o praktyce sądowej praktykantów prawa, nie odbywających sędziowskiej służby przygotowawczej.

5.

Rozporządzenie Ministra sprawiedliwości z dnia 8. stycznia 1911,

celem wykonania ustawy z dnia 24. grudnia 1910, Dz. u. p. Nr. 1 z roku 1911, o praktyce sądowej praktykantów prawa, nie odbywających sędziowskiej służby przygotowawczej.

Na zasadzie § 12. powołanej ustawy rozporządza się:

§ 1.

Jeżeli w miejscu wstąpienia do praktyki sądowej znajduje się trybunał, należy zarządzenie, czy praktyka ma się rozpocząć przy trybunale czy przy sądzie powiatowym, do prezydenta sądu krajowego wyższego.

§ 2.

Praktyka przy trybunale i przy sądzie powiatowym musi trwać co najmniej przez cztery miesiące, następujące po sobie; w ciągu odnośnych czterech miesięcy niedopuszczalne jest przydzielanie praktykanta na przemian do trybunału i do sądu powiatowego. Według tego przepisu oznacza się przedewszystkiem przydzielenie praktykanta w ciągu czterech pierwszych miesięcy jego praktyki. Prezydent sądu krajowego wyższego postanawia, czy po czteromiesięcznej praktyce przy sądzie jednego rodzaju ma nastąpić zaraz czteromiesięczna praktyka

przy sądzie drugiego rodzaju, czy też należy pozostawić praktykantowi wybór przejścia do sądu drugiego rodzaju zaraz lub później.

§ 3.

Praktykanci, którzy w chwili wejścia ustawy w życie odbyli już część praktyki przy trybunale. powinni odbyć potrzebną jeszcze praktykę przy sądzie powiatowym na końcu swego roku sądowego.

§ 4.

W myśl § 5. ustawy nie można zniewolić praktykanta do zgodzenia się na wyłączne zajęcie w sprawach karnych dłużej jak przez trzy miesiące. Natomiast może praktykant być zatrudniony w sprawach karnych także przez czas dłuższy, jeżeli w ciągu tych czterech miesięcy, których użycie zależy w pierwszym rzędzie od jego życzenia (§§ 2., ustęp 1. i 11., ustęp 2. ustawy), chce być zajęty w sprawach powyższych.

§ 5.

Kierowanie praktyką sądową przy sądzie, do którego praktykant jest przydzielony, należy do przełożonego odnośnego sądu (§ 3. ustawy).

Przy większych sądach należy przydzielać praktykantów równocześnie lub kolejno do tylu i tak zatrudnionych oddziałów, aby poznali wszystkie większe działy czynności sądowych (§ 4., ustęp 1. ustawy).

§ 6.

Przy zatrudnianiu praktykantów należy kierować się zasadą, iż praktyka sądowa ma zapewnić kandydatowi wiadomości, które mogą mu być przydatne przy wykonywaniu zawodu (§ 4., ustęp 1. ustawy). Wyzyskiwanie pracy praktykanta, sprzeciwiające się temu celowi kształcącemu praktyki, jest niedopuszczalne.

Jeżeli używa się praktykanta do spisywania protokołów, nie powinna czynność jego polegać zasadniczo tylko na spisywaniu rzeczy dyktowanych. Przy łatwiejszych protokołowaniach należy używać w ten sposób tylko praktykantów, którzy nie są jeszcze wyszkoleni i muszą dopiero nauczyć się samoistnego spisywania protokołów.

Opracowywanie aktów, załatwianych w sposób pojedynczy i z góry ustalony, a zwłaszcza wypełnianie formularzy, można przekazywać praktykantom tylko w zakresie, jakiego wymaga cel kształcenia, połączony z praktyką prawa.

Odpowiednio wyéwiczonych praktykantów należy używać do wypracowywania zarysów, wyroków i uchwał.

§ 7.

Przy odbieraniu oświadczeń ustnych ma praktykant współdziałać stopniowo w ten sposób, iż będzie protokołował oświadczenia i wnioski stron za wskazówką sędziego według własnego układu.

Samoistnego przedsiębrania czynności sędziowskich nie można jednak poruczać praktykantom (§ 4., ustęp 2. ustawy). W szczególności jest niedopuszczalne, aby praktykanci przeprowadzali samoistnie przesłuchania w nieobecności i bez wskazówek sędziego.

§ 8.

Praktykanci powinni w zasadzie dotrzymywać godzin urzędowych sądu i być jako protokolanci do rozporządzenia sądu przy koniecznych czynnościach służbowych poza zwykłymi godzinami urzędowymi albo poza budynkiem sądowym. Przytem należy jednak uwzględnić w miarę możliwości ich stosunki osobiste.

§ 9.

W kancelarii sądowej nie zatrudnia się praktykantów stale. Z księgą gruntową, z rejestrem handlowym i stowarzyszeniowym, z czynnościami depozytowymi, tudzież z innymi urządzeniami pomocniczymi sądu, a zwłaszcza z rejestrem grabieży i księgą pieniężną, powinni praktykanci zapoznać się przy sposobności współdziałania przy czynnościach sędziowskich (§ 4., ustęp 1. ustawy). Praktykantom należy udzielić wyjaśnień, potrzebnych dla zrozumienia tych urządzeń.

§ 10.

Praktykantów prawa, wstępujących do praktyki sądowej, należy pouczyć, iż wolno im uczestniczyć w éwiczeniach kandydatów, odbywających sędziowską służbę przygotowawczą (§ 31., ustęp 2. rozporządzenia Ministerstwa sprawiedliwości z dnia 15. sierpnia 1897, Dz. u. p. Nr. 192).

§ 11.

Dla praktykantów prawa należy prowadzić wykazy zatrudnienia i wciągać do nich dla użytku przy rozmaitych przydzieleniach sposób zatrudnienia praktykanta i szczególne spostrzeżenia, poczynione co do jego działalności. Po wystąpieniu praktykanta z praktyki należy przechowywać te wykazy zatrudnienia w prezydyum sądu krajowego wyższego.

§ 12.

Urlopu w zakresie dwóch tygodni, do którego praktykanci mają prawo (§ 7., ustawy), należy udzielać na ustną prośbę bez niepotrzebnej zwłoki, o ile względy służbowe zezwalają na to. Na żądanie można udzielać urlopu tego częściami.

§ 13.

Rozporządzenie to wchodzi w życie dnia 1. lutego 1911.

Hochenburger wtr.